

ปสร

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Pulse
Jamsai
ปสร
ทดลองอ่าน

ปสร ล้นรัก

Summer Kiss ปิ๊ยน
Aki มว

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

Pulse ชีพารมณ์รัก

Summer Kiss เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2272-6

ภาพประกอบ Aki

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ว่ากันว่าถ้าบังเอิญต้องเข้าไปพัวพันกับชีวิตใครสักคนเกิน 3 ครั้ง จะถือว่านั่นคือ 'พรหมลิขิต' ซึ่ง 'Pulse ซีพีอาร์ลับจังหวะรัก' ผลงานของ 'Summer Kiss' เล่มนี้กำลังจะมาทำให้กึ่งล้อของพรหมลิขิตทำงานจนแทบจะไม่ให้เราได้พักหัวใจกันเลยล่ะ

เมื่อคนที่ 'เคย' เป็นหมอตีต้องกลับเข้าไปพัวพันกับ 'คังฮุน' คนที่ไม่อยากเจอที่สุดในโลก ลำพังแค่ปัญหาในชีวิตของเทียก็ยุ่งวุ่นวายไม่จบไม่สิ้น แล้วยังต้องพ่วงปัญหาชีวิตและความหวังของคนอื่นเข้าไปด้วย แถมต้องเผชิญกับความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนอีก

เรียกได้ว่าเจอศึกหนักทั้งความสัมพันธ์และปัญหาชีวิต (อดีต) คุณหมอสาวสวย จะรับมืออย่างไร ไปเอาใจช่วยกันต่อได้ในเล่มเลยล่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะทุกคน ชัมเมอร์คิสเองค่ะ! ดีใจจังเลยที่ในที่สุดก็ได้มาเจอเจอกับทุกคนในนามปากกานี้ เย!

เนื่องจากเป็นชาย-หญิงเรื่องแรกที่กำลังจะออกสู่ตลาดก็ได้แต่ Fingercross (ไขว้นิ้ววาวนา) ให้มันถูกอกถูกใจหลายๆ คนนะค่ะ เรื่องนี้ตั้งใจเขียนมากๆ ออกแนวอยากให้มันเป็นเหมือนสารคดีตีแผ่วงการบันเทิงเกาหลีด้วยนิดหน่อย แฮะๆ เพราะว่าเราเองก็เป็นหนึ่งในคนที่อยากรู้มากๆ ว่าเรื่องลับเบื้องลึกอะไรของพวกเขาตาเราแท้จริงแล้วมันเป็นยังไง ในที่สุดก็ออกมาในรูปแบบที่ดำเนินด้วยตัวเอกที่เป็นผู้หญิงแท้ๆ คุณๆ แถมยังเป็นหม่ออีกต่างหาก ขอขอบคุณเรื่องราวเบื้องลึกบางมุมของวงการบันเทิงจากน้องสาวคนสวย จีนี่ ภัค ที่เป็นแรงบันดาลใจให้เกิดเรื่องนี้ขึ้น รวมถึงข้อมูลด้านภาษา การทำงานกับคนเกาหลี และข้อมูลเรื่องการรักษาด้านจิตวิทยาจากนางด้วย ขอขอบคุณกำลังใจและการผลักดันจากครอบครัวที่ทำให้เรื่องนี้ที่ต้องเป็นปีๆ ได้แต่งจนจบเสียที ขอขอบคุณกองบรรณาธิการแจ่มใสที่รับพิจารณาเรื่องนี้และให้คำแนะนำดีชมจนออกมาลมกล่อมและสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะสามารถปั้นแต่งได้ ถ้าอยากสกริมอยากเล่าให้ฟังว่าความรู้สึกหลังอ่านเป็นยังไง ก็เขียนแล้วติดแท็ก **#หมอเทียคังฮุน** ในทวิตเตอร์เลยนะค่ะ จะตั้งหน้าตั้งตารอเลยค่า สุดท้ายนี้ขอฝาก 'Pulse ซีพอร์ลัปจังหวะรัก' เอาไว้ในอ้อมใจของทุกคนด้วยนะค่ะ ชาร์จแอโย~

ติดตามชัมเมอร์คิสได้ที่

Twitter : @Summerkiss1994

Instagram : Kulainsummer

แล้วมาพูดคุยกันนะค่ะ :)

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่องนี้เป็นเพียงสิ่งที่เขียนขึ้นจากจินตนาการ
ของนักเขียน สถานที่ บุคคล และข้อมูลบางส่วนมีการอ้างอิงมาจากเหตุการณ์
จริงเพื่ออรรถรสเท่านั้น

บทนำ

แสงแดดที่สาดส่องเปลือยตาทำให้ร่างบางที่กำลังหลับสนิทอยู่บนเตียงต้องค่อยๆ ยกมือขึ้นบัง แต่เมื่อพบว่ามือของเธอไม่สามารถบังแสงได้หมด ร่างเล็กก็ตัดสินใจพลิกตัวไปอีกด้านเพื่อหลบแสง

ป๊อบ

...หืม

ความรู้สึกหนักๆ บนเอวเหมือนถูกทับเอาไว้ด้วยอะไรบางอย่างยามพลิกตัวทำให้หัวเรียงตัวสวดยขมวดเข้าหากัน สาวเจ้ายืดแขนขึ้นข้างหนึ่งเพื่อจะเอื้อมไปหยิบอะไรก็ตามที่ทับอยู่บนเอวของเธอออกไปให้พ้น แต่แล้วเมื่อยืดออกไปเธอก็กลับสัมผัสเข้ากับบางอย่าง นิ้วเรียวยาวจุกก่อนจะค่อยๆ ลูบไปตามผนังที่มีสัมผัสแปลกๆ มันไม่เย็นชืดขรุขระเหมือนผิวคอนกรีตแต่กลับเรียบลื่นมือ แถมยังอุ่นเหมือนถูกหล่อเลี้ยงด้วยเลือด และเมื่อลูบขึ้นไปเรื่อยๆ ระดับของผนังอันแปลกประหลาดนี้ก็ไต่สูงขึ้นไปต่ำลงเหมือนช่วงลาดไหล่ และนิ้วของเธอก็คลำไปโดนกับอะไรบางอย่าง

ตุบๆ ตุบๆ

บางอย่างที่เหมือน... ซีพจร

!!

"โอ้ย..."

สาวเจ้าเบิกตาโพล่งก่อนจะลุกพรวดพราดด้วยความตกใจ แต่แล้วก็ต้องอุทานออกมาเมื่อความเจ็บปวดแบบหนึบๆ โจมตีเข้าที่ช่วงท้องน้อย เธอมองไปรอบตัวและพบว่าตัวเองกำลังอยู่ในห้องโรงแรมขนาดเล็กที่ดูจากลักษณะแล้วจะต้องเป็นโรงแรม่านรูดแน่ๆ ทั้งห้องมีเพียงเตียง โต๊ะ และทีวีขนาดกลางเท่านั้น หญิงสาวกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบากด้วยความสับสน และเมื่อหันไปมองด้านข้างเธอก็ถึงกับยกมือขึ้นปิดปากด้วยความตกใจ

ชายหนุ่ม ไม่สิ ผู้ชายที่นอนอยู่ข้างๆ เธอไม่ได้ดูโดดเด่นสามารถจะเรียกว่าชายหนุ่มได้ แต่ก็ไม่ใช่ว่าเด็กที่เพิ่งขึ้นมัธยมต้นแน่ๆ เขานอนคว่ำหลับสนิทอยู่ข้างๆ โดยแขนยาวๆ พาดเอวของเธอไว้ ซึ่งน้ำหนักปริศนาที่เธอสงสัยคงจะมาจากแขนของเขานี่เอง

มะ... เมื่อคืนนี่ฉัน...?!

สาวน้อยไม่อยากจะยอมรับความจริง เธอยังคงคิดว่ามันอาจจะแค่เรื่องเข้าใจผิด แต่เมื่อเลิกผ้าห่มขึ้นดูและเห็นว่าตัวเองเปลือยเปล่า... บวกกับความรู้สึกปวดแปลบที่ช่วงกลางลำตัวแล้ว เธอเข้าใจไม่ผิดแน่

ยัยบ้า ทำอะไรลงไปเนี่ย!

ครั้งแรก... กับใครก็ไม่รู้ด้วยเนี่ยนะ!!

หญิงสาวเผลอปากอย่างสิ้นหวังก่อนจะหันหันขวางอย่างทำอะไรไม่ถูก แต่สิ่งแรกที่รู้คือต้องออกไปจากที่นี่ก่อน ร่างบางสลิดตัวลงจากเตียงให้เบาที่สุดก่อนจะไต่ตามเก็บเสื้อผ้าของตัวเองที่กระจายอยู่บนพื้น เธอรีบสวมเสื้อผ้าอย่างรวดเร็วก่อนจะหันไปคว้ากระเป๋าที่วางอยู่ข้างทีวี

แป๊กก!

ชิท! ชิท!

หญิงสาวอุทานอย่างตกใจเมื่อกระเป๋าของเธอดันลากเอาริโมตทีวีหล่นลงมาบนพื้นเสียงดังลั่น เสียงครางฮึดดังออกมาจากปากของร่างสูงที่นอนอยู่บนเตียงก่อนแผ่นหลังกว้างจะขยับพลิกตัวไปอีกด้าน สาวเจ้ารีบกวาดของ

ใส่กระเป๋าก่อนจะพุ่งตัวไปใส่รองเท้า และในจังหวะที่กำลังสวมส้นสูงข้างแรก
อยู่นั้น...

"ซอกี้โย... (นี่คุณ...)"

"!!!"

แผ่นหลังบางตั้งตรงแน่วด้วยความตกใจเมื่อเสียงห่มที่เหมือนยังงัวเงีย
นิดหน่อยเอ่ยขึ้น มือบางการองเท้าในมือก่อนคนเสียซึ่งจะพุ่งตัวไปเปิดประตู
ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้ใส่รองเท้า ขาเล็กวิ่งฉับๆ ไปกดลิฟต์พร้อมกับความหาโทรศัพท์
ของตัวเอง

'Calling โบนา'

ตื๊ดตืด... ตืดตืด

"ยัยชะนีเกาะหี... รับเดี๋ยวนี้นะ!"

เสียงเล็กพึมพำในขณะที่มือกดปุ่มเรียกลิฟต์รัวๆ แต่แล้วเมื่อเสียงฝีเท้า
หนักที่วิ่งตามมาดังใกล้ขึ้นเรื่อยๆ หัวใจก็เต้นแรงจนแทบระเบิด และทันทีที่ลิฟต์
เปิดออกคนว่านก็พุ่งตัวเข้าไปด้านในและกดปิดทันที

"ซอกี้โย! ชัมกันมันโย! (นี่คุณ! รอก่อน!)"

ปิดซี! ไอลิฟต์เง่าา ปิดสิๆ!!

ตึง!

"!!"

เทียบสะดุ้งจนแทบทำโทรศัพท์หลุดมือเมื่อแขนยาวเสียบเข้ามำกั้นระหว่าง
ประตูลิฟต์ที่กำลังจะปิด ดวงตาของเธอเบิกโตจ้องมองผู้ชายตรงหน้าที่กำลัง
หอบแฮกและแทรกตัวเข้ามาในลิฟต์ เขาหอบไปด้วยก่อนจะเอามือเท้าสะเอว
และเงยหน้าขึ้นมามองเธอโดยในมือถือหนังสือเดินทางสีน้ำตาลไว้

"ยอวอน... (พาสปอร์ต...)"

"..."

สาวน้อยได้แต่แน่นปากแน่น อยากจะกอดล้มตายตรงนี้นัก มือเรียว
เอื้อมไปหยิบมันมาก่อนก้มหัวลงน้อยๆ เป็นเชิงขอขอบคุณ แต่พอก้มหัวลง

ก็ต้องหลับตาบีบแทบไม่ทัน เพราะสงสัยนายเกาหลีนี่จะรีบเอาของมาคืนให้เธอมากจนรองเท้าก็ไม่ได้ใส่ เสื้อก็ไม่ได้ใส่ แกรมกางเกง... ก็ยังไม่ได้รู้ดชิป เอาเป็นว่าเธอเห็นชั้นในสีดำเต็มๆ

เหมือนจะรู้ตัว มือใหญ่รีบรู้ดชิปกางเกงอย่างรวดเร็วก่อนร่างสูงจะเคลื่อนย้ายตัวไปยืนอยู่ข้างๆ เธอ ความเงียบกอดตัวขึ้นอย่างน่าอึดอัด เธอแอบเหล่มองเขา เขาเองก็แอบเหล่มองเธอ ที่แย่กว่าคือเธอไม่มีความทรงจำเลยว่าเธอมาจากบลองแบบนี้ได้ยังไง ทั้งๆ ที่เมื่อคืนเธอก็อยู่กับเพื่อนนี่นา แล้วเธอมาจากบลองคนเดียวกับผู้ชายคนนี้ได้ยังไง?!

แล้วทำไมระยะทางแค่สี่ชั้นมันถึงได้นานขนาดนี้!

ดิง...

เมื่อเสียงสวรค์ดังขึ้นเธอก็ทำเพิงหันไปอึ้งแหม้งๆ ก่อนจะรีบสาวเท้าเดินออกจากลิฟต์ และใช้... มันคือโรงแรมมานูรูตจริงๆ และแทนที่เขาคจะปล่อยยให้เธอเดินออกไปเฉยๆ มือหนากลับคว้าข้อมือของเธอไว้ตรงหน้าลิฟต์

"คุณ..."

"Sorry, I don't speak Korean. (ขอโทษนะคะฉันพูดภาษาเกาหลีไม่เป็น)"

คิวเข้มขมวดเข้าหากันทันทีที่ได้ยินอย่างนั้น

"จะพูดไม่เป็นได้ยังไง เมื่อคืนคุณยังคุยกับผมอยู่เลย"

วะ... เวรแล้ว

"คือผม..."

"คุณไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น จัน จัน... จันทำอะไรไม่ได้เลยจันเมา ละ... แล้วจันก็ไม่ได้คิดมากด้วย ฮะ...ฮ่าๆ!"

ด้วยความประสาทเสียเสียงเล็กที่รีบพูดแทรกออกมาแถมหัวเราะหน้าเก๋อได้ประหลาดสุดๆ เธอกลัวว่าจู้ๆ เขาจะขอเบอร์ติดต่หรือพยายามทำความรู้จัก หรือแย่กว่านั้นคือเขาอาจจะคิดว่าเธอขโมยอะไรของเขา กลัวเธอเอาเขาไปแบล็กเมล์ หรือแม้แต่กำลังจะแบล็กเมล์เธอ!

"จันเข้าใจนะ คุณไม่ต้องอธิบายอะไรก็ได้ คือ... เอ่อ... คือมันเป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้วนี่ ก็... ก็แค่วันไนต์สแตนดเอง"

"..."

สีหน้าหนึ่งๆ ของเด็กหนุ่มตรงหน้าทำเอายิ่งรู้สึกร้อนวูบวาบ

"อะ...เอ่อ... ฉันไม่ได้หมายความว่าคุณไม่น่ารักนะ คือ คือ คุณก็หล่อดี แต่ เอ่อ คือ ฉัน... คือฉันต้องไปแล้วละ เอ่อ บาย!"

สาวน้อยพูดตะกุกตะกักพยายามหาข้อแก้ตัวพลางสวมรองเท้าไปด้วย และเมื่อสังเกตเห็นจังหวะเธอก็รีบวิ่งออกไปด้านนอกทันที เด็กหนุ่มเอื้อมมือจะไปคว้าเธอไว้พลางตะโกนเรียก แต่เธอก็ดันวิ่งออกไปด้านนอกซะแล้ว เสียงกรีดดังขึ้นเมื่อเธอถูกฝนที่กำลังตกกระหน่ำเทเข้าใส่ แต่แล้วหญิงสาวร่างบางก็ยกกระเป๋ารับขึ้นมามองศีรษะก่อนจะวิ่งฝ่าฝนออกไป

...แค่จะบอกว่าน่าจะรอให้ฝนหยุดตกแล้วค่อยไปเท่านั้นเอง

ร่างที่ถูกทิ้งไว้ลำพังหลังวันในดิสแดนดิยม์น้อยๆ เมื่อมองตามทำที่นั้นไป ลมหายใจถูกพัดออกอย่างปลงๆ ก่อนจะรีบเดินเข้าลิฟต์เพื่อจะกลับขึ้นห้อง

ร่างสูงหยิบเสื้อผ้าขึ้นมาใส่พลางคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างสับสน และเมื่อกำลังเช็คว่าเขาไม่ได้ลืมอะไรเอาไว้เป็นครั้งสุดท้าย สายตาก็เลื้อยไปเห็นอะไรบางอย่างที่ปลายเตียง...

...?

มือหนาเอื้อมไปหยิบมันออกมา และเมื่อพบว่ามันเป็นอะไรก็ถึงกับเบิกตากว้าง มือข้างหนึ่งยกขึ้นมาปิดปากด้วยความรู้สึกเขินๆ พลางกลั้นข้าเมื่อคิดไปถึงว่า ผู้หญิงที่มีค่าเคียงร่วมกันคนนั้นจะรู้รึเปล่า... ว่าเธอลืมหางเกงชั้นในเอาไว้ ร่างใหญ่ได้แต่เม้มปากหัวเราะกับตัวเองเจี๊ยบๆ เพราะแค่จินตนาการว่า หน้าของเด็กสาวจะตกใจแค่ไหนเมื่อนึกขึ้นได้ว่าตัวเองลืมใส่กางเกงชั้นในไปเสียสนิท

แถมยังเป็นลายลูกไม้จี๋สตรึงแบบเช็กชีสุตๆ ซะด้วย

1

4 ปีต่อมา...

ป๊ิง!

"ธัญญา! เธอมาสาย! คิดว่ากะดึกจะไม่มีอะไรเลยหลบไปนอนรีง หรือคิดว่าเส้นใหญ่ดับฟ้าเลยจะทำอะไรก็ได้หา"

"แต่..."

"ไม่ต้องพูด! ใส่ชุดคลุมเร็วๆ!"

แพทย์ประจำบ้านที่กำลังหงุดหงิดเหมือนถูกโยนรังผึ้งใส่ดวงสาวที่วิ่งพรวดพราดเข้ามาในห้องฉุกเฉินเป็นคนสุดท้ายท่ามกลางความวุ่นวาย คนถูกดูถอนหายใจก่อนจะหยิบหนังยางมารวบผมขึ้นและรีบใส่ชุดคลุม แต่ก็อดกระซิบกระซาบกับเพื่อนที่กำลังใส่ชุดคลุมอยู่ข้างๆ ไม่ได้

"นางแม่งอะไรอะปึก"

"เห็นคนเขาเฝ้าทักกันว่านางทะเลาะกะผัวอะ"

"แล้วมาแม่งใส่อินเทิร์น* แบบนี้เนี่ยนะ เมื่อกี้ฉันก็แะไปเช็คอาการคนไข้"

* แพทย์อินเทิร์น หมายถึงแพทย์ใช้ทุน

ตามห้องที่ชั้นแปดตามที่นางสั่งไง นี่ก็ลงมาเร็วที่สุดแล้วนะ"

"เอาน่า นางเป็นเรซิเดนต์* เราเป็นอินเทิร์น ทำอะไรไม่ได้ปะ"

"เฮ้อ"

"แต่แกก็แอบหลบไปนอนมาจริง ๆ ละสิเหี้ย"

"เอ๊ะ ยัยปิ๊ก!"

"ล้อเล่นนนน"

ปิ๊กแกลบลิ้นใส่เพื่อไม่ให้เพื่อนสาวเครียด แต่ไหนแต่ไรเธอก็ถูกเพ่งเล็งอยู่แล้วเพราะนอกจากจะมีประวัติไม่ค่อยดี เก่งอย่างไม่น่าเชื่อถือ แบ็กอัพและเส้นยังใหญ่และแน่นเปรียบเสมือนรถบนถนนในกรุงเทพฯ พี่ชายคนโตเป็นผู้อำนวยการฝ่ายศัลยกรรมของโรงพยาบาล พี่สาวคนรองเป็นศัลยแพทย์พลาสติก พี่ชายคนที่สามเป็นศัลยแพทย์ประสาท และพี่ชายคนที่สี่เองก็เป็นศัลยแพทย์กระดูก ทั้งสี่มีชื่อเสียงโด่งดังด้านความเก่งกาจอย่างมาก เขาเป็นว่ามากพอที่จะให้คนทั้งโรงพยาบาลรู้จักชื่อของธัญญาหรือเทีย ลูกหลงแห่งตระกูลศัลยกรรม ตั้งแต่ก่อนจะเรียนจบเสียด้วยซ้ำ

"เป็นเรซิเดนต์เมื่อไหร่ฉันไม่เลือกดูเงินหรือศัลย์แน่ ถ้าเลือกอยู่ผิวหนังนะ ปานนั้นนอนหน้าจั่วอยู่บนเตียงไปละ ไม่ต้องวิ่งหน้าเรดมาเผ่าห้องฉุกเฉินแบบนี้หรอก"

เทียปั่นพึมพำพาลงกลอกตาไปด้วย ปิ๊กที่รวบผมเสร็จแล้วแบ่ปากก่อนจะประชิดด้วยหน้าตาน่าห่มั่นไส้

"อะฮ้า อย่างกับราชตระกูลศัลยแพทย์ของแกจะให้แกเลือกอย่างอื่นนอกจากศัลยน์แหละ หุบปากและรับมึงซะนังเจ้าหญิง"

"นี่! สองคนข้างหลังนะ มีเรื่องอะไรต้องคุยกันเยอะแยะมากนักรึเปล่า?!"

เสียงตะโกนคำจากแพทย์ประจำบ้านทำเอาเทียกับปิ๊กหุบปากฉับและได้แต่ยืนนิ่งรับฟังคำสั่งแต่โดยดี

"รถตู้หกคันประสบอุบัติเหตุระหว่างทางไปสนามบินเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว แต่โรงพยาบาลตรงนั้นมีเคสไฟไหม้อยู่เลยไม่มีที่พอ เราต้องรับมาสองคันซึ่งจะมาถึงในอีกห้านาที คันที่เรารับมาเหมือนจะเป็นดาราเกาหลีอะไรเนี่ย"

* เรซิเดนต์ หมายถึงแพทย์ที่กำลังเรียนต่อเฉพาะทาง

เพราะฉะนั้นถ้านักข่าวมาสอต่อละก็ไล่ออกไปให้หมดและห้ามให้ข้อมูลอะไร
ทั้งนั้น ลามกำลังจะมาในอีกสิบห้า นาที ก่อนอื่นต้องตรวจเบื้องต้นให้หมดแล้ว
ประวัติค่อยซักถามทีหลัง ถ้าพยายามถามเองแล้วพูดกันไม่รู้เรื่อง เกิดผิด
พลาดขึ้นมาฉันจะจับพวกเธอทุกคนหมกป่าให้หมด ห้ามมีคนใช้ตายในกะฉัน
เข้าใจมั๊ย!"

วืหว่อ วืหว่อ!

"ฉันแกสบายเลยอะเทีย แกพูดเกาหลีได้นี่"

"อะฮ่า บอกไปแล้วมันจะทำให้นางยักษ์ขมุขีรักฉันขึ้นมะ? ไสตุตไปรับ
คนใช้ได้แล้ว!"

"ธัญญา คนนี้ของเธอ!"

"ค่า!"

เทียขานรับและวิ่งเข้าไปหาเตียงชั้นที่เธอได้รับมอบหมายให้ดูแล
เจ้าหน้าที่อธิบายข้อมูลของคนใช้คร่าวๆ พลางช่วยเธอขึ้นเตียงไปยังอีกมุมหนึ่ง
ของห้อง

"ว่ามาเลยคะพี่เอ!"

"รายนี้ชื่อฮุน นามสกุลคัง อายุยี่สิบสี่ หน้าผากแตก มือซ้ายขึ้น แล้วก็
ยังไม่ได้สติ ศีรษะน่าจะได้รับความกระทบกระเทือนหรืออาจจะช็อกมาก
จากอุบัติเหตุ รายงานว่าเขานั่งด้านหลังสุดแล้วลอยมากระแทกข้างหน้าต่าง"

"ความดันกับชีพจรเท่าไรคะ"

มือบางเอื้อมไปกดผ้าพันแผลชุ่มเลือดที่วางไว้เหนือศีรษะพร้อมกับ
กดลงในขณะที่ถามไปด้วย แต่แล้วเมื่อออกแรงกดเสียงร้องโวยวายอย่าง
เจ็บปวดก็ดังขึ้นแทรกในขณะที่เจ้าหน้าที่กำลังจะบอกค่าความดันและชีพจร
ของเขา

"อ้ากกก อวพา! (เจ็บ!)"

"?!"

เทียกับเจ้าหน้าที่ถึงกับชะงักและหันไปมองหน้ากันด้วยความตกใจ
เมื่อจู่ๆ ร่างสูงก็ลุกขึ้นนั่งพรวดพรวดปัดมือบางออกไปด้วยความหงุดหงิด

ใบหน้าหล่อเหลาขมวดคิ้วก่อนจะหันไปมองหน้าเธออย่างตำหนิพลางตะโกน
ไวยวายเป็นภาษาเกาหลีไปด้วย

"กดแรงขนาดนี้จะฆ่ากันให้ตายเลยหรือไงครับคุณหมอ?"

"...???"

"...???"

"ฮัลโหล พวกคุณพูดเกาหลีได้มั๊ย Can you speak Korean?"

"ไหนพี่เอบอกว่าเขาไม่ได้สติงคะ"

"แต่พี่พยายามเรียกเขาบนรถเขาไม่ตอบเลยนะ เอาเป็นว่าเทียดูไปแล้วกัน"

เจ้าหน้าที่ส่งไม้ต่อให้หมอเป็นคนดูแล อินเทิร์นสาวสุดหายใจเข้าพลาง
หันไปมองคนไข้ที่จู่ๆ ก็ถูกพรวดพรวดขึ้นมานั่งเหมือนไม่มีอะไรผิดปกติด้วย
ความสงสัย แต่เมื่อเห็นเลือดที่ไหลอาบหน้าผากลงมาถึงข้างแก้มแล้ว
หญิงสาวก็รีบเอื้อมไปหยิบผ้าพันแผลขึ้นมาทันที

"คุณคะ คุณต้องนอนลงไปก่อนนะคะ"

"โอ๊ะ คุณพูดภาษาเกาหลีได้หรือ"

"นอนลงไปก่อนนะคะหมอจะห้ามเลือดให้"

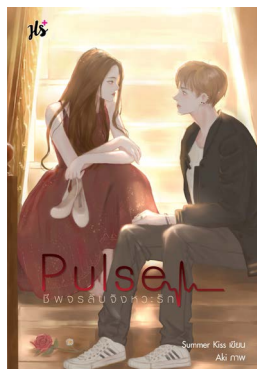
"แล้วพวกเมมเบอร์ของผมเป็นยังงัยบ้าง พี่ผู้จัดการผมละ"

"คุณคะนอนลงไปด้วยคะ"

"ผมจะนอนลงไปทำไม ผมไม่ได้เป็นอะไร!"

"คุณคะ หมอขอสั่งให้คุณนอนลงไปเดี๋ยวนี้นะ หมอต้องตรวจคุณ!"

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622726.html>